

— de Republiek Cyprus overeenkomstig artikel 260, lid 3, VWEU veroordelen een dwangsom te betalen ten bedrage van 11 404,80 EUR per dag vanaf de dag van de uitspraak van het arrest van het Hof;

— de Republiek Cyprus verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- 1) Richtlijn 2009/28/EG betreft de bevordering van het gebruik van energie uit hernieuwbare bronnen alsmede de wijziging en vervolgens de intrekking van de richtlijnen 2001/77/EG en 2003/30/EG. Volgens artikel 1 van deze richtlijn wordt in deze richtlijn een gemeenschappelijk kader vastgesteld voor het bevorderen van energie uit hernieuwbare bronnen. Voorts worden daarin bindende nationale streefcijfers vastgesteld voor het totale aandeel van energie uit hernieuwbare bronnen in het bruto-eindverbruik van energie en voor het aandeel van energie uit hernieuwbare bronnen in het vervoer. Zij stelt regels vast betreffende de statistische overdracht tussen lidstaten, gezamenlijke projecten tussen lidstaten onderling en met derde landen, garanties van oorsprong, administratieve procedures, voorlichting en opleiding en toegang tot het elektriciteitsnet voor energie uit hernieuwbare bronnen. Zij stelt duurzaamheidscriteria vast voor biobrandstoffen en vloeibare biomassa.
- 2) Ingevolge artikel 27 van richtlijn 2009/28/EG moesten de lidstaten de nodige nationale bepalingen vaststellen om uiterlijk op 5 december 2010 aan deze richtlijn te voldoen en moesten zij de vastgestelde maatregelen aan de Commissie mededelen; deze mededeling maakt integrerend deel uit van de verplichting tot omzetting van EU-richtlijnen in nationaal recht en van de plicht tot loyale samenwerking, waarvan ook bevestiging is te vinden in artikel 260, lid 3, VWEU.
- 3) Op basis van de brieven van de Cypriotische autoriteiten en de meegedeelde nationale maatregelen, gedurende de precontentieuze procedure en alvorens te besluiten het onderhavige beroep in te stellen, constateerde de Commissie dat de Republiek Cyprus niet alle wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen had vastgesteld die nodig zijn om het nationale rechtskader volledig in overeenstemming te brengen met richtlijn 2009/28/EG en besloot zij het onderhavige beroep in te stellen overeenkomstig artikel 258 VWEU juncto artikel 260, lid 3, VWEU teneinde door het Hof te doen vaststellen dat de Republiek Cyprus de krachtens artikel 27, lid 1, van bovengenoemde richtlijn op haar rustende verplichtingen niet is nagekomen.

(¹) PB L 140 van 5.6.2009, blz. 16-62.

(²) PB L 283 van 27.10.2001, blz. 33-40.

(³) PB L 123 van 17.5.2003, blz. 42-46.

Hogere voorziening ingesteld op 8 juli 2013 door de Helleense Republiek tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 17 mei 2013 in zaak T-294/11, Griekenland/Commissie

(Zaak C-391/13 P)

(2013/C 260/64)

Procestaal: Grieks

Partijen

Rekwirante: Helleense Republiek (vertegenwoordiger: I. Chalkias, gemachtigde)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- toewijzing van de hogere voorziening;
- vernietiging van het bestreden arrest van het Gerecht van de Europese Unie op de hieronder nader uiteengezette gronden;
- verwijzing van de Commissie in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

- Met haar eerste middel, dat betrekking heeft op de olijfolie-sector, stelt de Helleense Republiek dat het bestreden arrest rehtens onjuist is wegens een onjuiste uitlegging en toepassing van de richtsnoeren vervat in de documenten AGRI/VI/5330/1997, AGRI/17993/2000 en AGRI/61495/2002, aangezien de evidente verbetering van het controlesysteem in de olijfoliesector voor de periode 2004/2005 ten opzichte van de periode 2003/2004 is gekwalificeerd als recidive, aanhoudende niet-nakoming en aanmerkelijke verslechtering die een verhoging van de correctie voor de periode 2004/2005 rechtvaardigt, terwijl er duidelijk geen redenen zijn om de correctie van 10 % die in de periode 2003/2004 is toegepast, wegens recidive voor de periode 2004/2005 te verhogen naar 15 %, daar er belangrijke verbeteringen zijn geweest (verdere bijwerking van het Olijventeelt-GIS, verbetering van de controles ter plaatse en de gekruiste controles voor de vaststelling van onregelmatigheden en de oplegging van sancties), waardoor het controlesysteem is versterkt.
- Met haar tweede middel, dat betrekking heeft op de sector akkerbouwgewassen, klaagt zij over:

- 1) schending van het recht van de Unie en van het evenredigheidsbeginsel wegens een onjuiste uitlegging en toepassing van de niet meer actuele richtsnoeren die golden voor forfaitaire correcties van het oude GLB op het nieuwe GLB, aangezien de percentages van de forfaitaire correcties gebaseerd zijn op verschillende controlestelsels, en

2) ontoereikende motivering van het arrest van het Gerecht, voor zover de vergelijking van de gegevens van het LPIS-GIS die in aanmerking zijn genomen voor het referentiejaar 2007 met de gegevens van het LPIS-GIS voor 2009, die onlangs zijn bijgewerkt, heeft uitgewezen dat de verschillen en fouten miniem zijn en niet meer dan 2,4 % bedragen. De correctie van 5 % is dus niet gerechtvaardigd, temeer daar het Gerecht is voorbijgegaan aan de inhoudelijke argumenten van de Helleense Republiek over de kwaliteit van de gekruiste administratieve controles.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Juzgado de lo Social nr. 33 te Barcelona (Spanje) op 9 juli 2013 — Andrés Rabal Cañas/Nexea Gestión Documental, S.A., Fondo de Garantía Salarial

(Zaak C-392/13)

(2013/C 260/65)

Proceestaal: Spaans

Verwijzende rechter

Juzgado de lo Social nr. 33 te Barcelona

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Andrés Rabal Cañas

Verwerende partijen: Nexea Gestión Documental, S.A., Fondo de Garantía Salarial

Prejudiciële vragen

- 1) Moet het begrip „collectief ontslag” in artikel 1, lid 1, sub a, van richtlijn 98/59 ⁽¹⁾, dat van toepassing is op elk „ontslag door een werkgever om één of meer redenen die geen betrekking hebben op de persoon van de werknemer”, afhankelijk van de bepaalde numerieke drempel, aldus worden uitgelegd — in aanmerking genomen de communautaire reikwijdte van dat begrip — dat het verbiedt of zich ertegen verzet dat de nationale omzettingbepaling de reikwijdte van de richtlijn beperkt tot slechts een bepaald type beëindigingen van de arbeidsovereenkomst, namelijk die wegens „economische, technische, organisatorische of met de productie verband houdende redenen”, zoals geformuleerd in artikel 51, lid 1, van het Werknemersstatuut?
- 2) Moeten bij de berekening van het aantal ontslagen dat in aanmerking dient te worden genomen voor de beoordeling of er sprake is van „collectief ontslag” in de zin van artikel 1, lid 1, van richtlijn 98/59 — hetzij als „ontslag door een werkgever” (sub a), hetzij als „beëindiging van de arbeidsovereenkomst die uitgaat van de werkgever om één of meer redenen die geen betrekking hebben op de persoon van de werknemers, op voorwaarde dat het ontslag ten minste vijf werknemers treft” (sub b) — de individuele beëindigingen wegens het verstrijken van een tijdelijke overeenkomst (voor een overeengekomen tijd, werk of dienst) worden meegeteld zoals is bepaald in artikel 49, lid 1, sub c, van het Werknemersstatuut?

- 3) Wordt het begrip „collectief ontslag in het kader van arbeidsovereenkomsten gesloten voor een bepaalde tijd of voor een bepaald werk” — gezien het feit dat richtlijn 98/59 volgens artikel 2, sub a, ervan niet op dat type overeenkomsten van toepassing is — uitsluitend door het strikt kwantitatieve criterium van artikel 1, lid 1, sub a, gedefinieerd of is bovendien vereist dat de grond voor het collectief ontslag in verband staat met eenzelfde kader van collectieve arbeidsovereenkomsten voor eenzelfde duur, dienst of werk?
- 4) Laat het begrip „plaatselijke eenheden”, als „communautair begrip” dat essentieel is voor de definitie van hetgeen in de context van artikel 1, lid 1, van richtlijn 98/59 als „collectief ontslag” moet worden aangemerkt, en gegeven het feit dat artikel 5 bepaalt dat de richtlijn een minimumnorm is, een uitlegging toe volgens welke het geoorloofd is dat de nationale uitvoeringsregeling van de lidstaat — in Spanje artikel 51, lid 1, van het Werknemersstatuut — het kader voor de berekening van die numerieke drempel uitsluitend op de „onderneming” als geheel betreft en daardoor die situaties uitsluit waarin, indien de „plaatselijke eenheid” als referentie-eenheid zou zijn genomen, de in die bepaling vastgestelde drempel zou zijn overschreden?

⁽¹⁾ Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juli 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag (PB L 225, blz. 16).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Nejvyšší správní soud (Tsjechië) op 11 juli 2013 — Ministerstvo práce a sociálních věcí/K. B.

(Zaak C-394/13)

(2013/C 260/66)

Proceestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Nejvyšší správní soud (Tsjechië)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Verwerende partij: K. B.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 76 van verordening (EEG) nr. 1408/71 ⁽¹⁾ van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de socialezekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, aldus worden uitgelegd dat de Tsjechische Republiek bevoegd is voor de toekenning van gezinsbijslag in de vorm van een ouderschapstoelage in omstandigheden als die van het hoofdgeding, waarin verzoekster, haar echtgenoot en haar kind in Frankrijk wonen, verzoeksters echtgenoot daar een beroepsactiviteit uitoefent, het belangencentrum van het gezin daar is gelegen en verzoekster in Frankrijk de PAJE-gezinsbijslag (prestation d'accueil du jeune enfant) zonder enige beperking heeft ontvangen?

Indien het antwoord op de eerste vraag bevestigend luidt: